

תרגום: אריק ביימל

אשמורת לילה מס' 1

צלילים רכים מן הנפש,
מוערים מנשימת האהבה,
נושפים אל על ברעד.
אם תיפתח אוזן אליכם,
ייפתח גם לב אוהב,
ואם אף אחד מהם לא ייפתח אליכם,
תנו לרוח הלילית הנאנחת,
לשאת אתכם אלי בחזרה.

אשמורת לילה מס' 2

הם נחים? קוראת קרן השומר מן המערב.
ומן המזרח עונה הקרן:
הם נחים!
האם אתה שומע, לב חרד,
את קולות המלאכים הלוחשים?
כבה בבטחה את האור,
ועטוף את כולך בשלום.

עושר אחרון

עלה ועוד עלה דואים ללא חיים,
שקטים ועצובים מן העצים.
ציפיות הלב לעולם לא מתגשמות,
והוא שוהה בחלומות האביב.
ועוד קרן שמש משתהה
על הוורדים שאיחרו בפריחתם,
כמו בעושר אחרון,
חוסר תקווה מתקתק.

נעורים אבודים

סוערים ההרים, היער רועש סביב,
ימי הנעורים שלי –
לאן חלפו כה מהר?
נעורים, נעורים יקרים,
נסתם ממני.
הוי נעורים נפלאים,
כה חסרת סייגים הייתה מחשבתי.
אבו! איבדתי אתכם.
אדם זורק אבן אל תוך נהר,
ויכולה האבן להתגלגל בחזרה גם ממעמקי הזרם,
יודע אני, כי הנעורים וודאי לא כך יעשו.

בסתיו

הסתיו קודר,
וכאשר נופלים העלים,
שוקע גם הלב
אל תוך צער וכאב.
האדמה שקטה,
וציפורי השיר עפות אילמות דרומה,
כמו אל הקבר.
הבוקר חסר צבע,
ערפילים חיוורים עוטים
את אור השמש כמו הלבבות.
הלילה מגיע מוקדם:
המלאכה נעצרת,
והחיים נחים ומכונסים במעמקים.
עדינות נחה באדם.
הוא צופה בשקיעת השמש,
ומתבונן בחייו כבסוף השנה.
לחלוחית בעיניו,
אך מבעד לדמעות,
רוגשת זרימת עושר מלבו